

Tamás Menyhért
Székely szonett

Testvérem a szél, a szélfúttá út,
ajkamon só, vércseppes ének,
párálló lábam a semmibe fut,
ahová a végek se érnek,

ahol régtől nem rend a földi rend,
színt, szót váltott a gyepüárok,
az őrhely is csak felejtést dereng –
éledő parancsára várok!

Csak semmi dísz, változz előre,
eddigképp légy a magad őre,
mígnem megint jelen lesz a jelen,

rovásjeleit túlnövi jelem,
az Isten se akarja, Ő sem,
hogyan visszat járjam tetszetősen!

A régiek

I.

A régiek, bezzeg a régiek,
aranyoltuk egykor eleinket,
tudtuk: fényvilág az övék,
nem az árnyak diadalma,
polcolt utánuk álmélkodá-
sunk, ma? alkalmi fény ha
vetül rájuk, az osztott kegy
mértéke másult mérték;
szép (s jó), *ami érdek nél-*
kül Világot gyökereztet!

II.

A régiek, bezzeg a régiek,
szívre, hazára énekeltek!
nyilallásuk föld-nyilallás,
hazarengő remény!

Sinka, a Föld kiásott csillaga

I.

Sinkáról írok, magamról is szólok.
Rögbe született, úgy tetszik, ott is marad; futása addig tart, ameddig a szél viszi, vagy pusztasorsára ejti – porladjon, sohase eszméljen rögébresztő erejére.

II.

Keletről hoztam én eget, fényt, /hangot, csillagot, formát,
csírázik elő a mélyből. Kevesen hallják, akik hallják,
ünnepét ünneplik a szónak. Értő füllel? Olyannyira,
hogy sajgó áradása a Nyugat kapujáig hullámozik...

III.

A köztes idő: a szenvedő ember, a szenvedő, perlekedő
költő szépítetlen számadása, a tájba örökített rögtársak
végtelen siratása – országnyi éjszín a lepel, nappalával
sem tudja a *kék eget által kiáltani*...

IV.

Vádat szól a tánc is, ha éppen balladát bokázik,
vádol a napszám, a Senki bárós tengeri,
úrészéig hangosul a néma kiáltás,
a lét alá ásott; halódó ének.

V.

Rög, rögöm, a Föld kiásott csillaga!
kezdetétől féltett, ma ezeregyszer az,
drótozzon ájult, napszállati ábránd –
ne írj új himnuszt, míg jelentart a reggel!

Csendhiába temet

Nyelv, anyanyelvem,
mindennap megvallott
vallomásom, ha van
fogyhatatlan kincs, fogy-
hatatlan kincsem vagy,
vesztő utak; tervelt irtá-
sok közt is izzító ige –
csendhiába temet az Idő,
hű szószülöttem,
égig érőn ásom magam!